

נשרפין כאחת - משום דפיגול ונותר אסירי מדאורייתא, אבל באיסורא דרבנן - לא שרו לטמויי בידיים, שמעינן מינה מיהא, דבאיסור דאורייתא מודה ר' יוסי, ואף על גב דליכא שם טומאה עליה.

שאני התם כו' - מהא לא מיסתייעא לר' יוחנן, ואפילו בשבע אימא לך דפליג ר' יוסי, ואף על גב דאסירא, הואיל ואין עליה שם טומאה - לא מטמינן ליה, והא דמודה בפיגול ונותר - משום דאית עליהו שם טומאה דרבנן.

מטמאה טומאת אוכלין - הואיל ומתחילה נראית לאדם - ירדה לה תורת טומאה, ואין עולה ממנה עד שתפסל מאכילת כלב.

ונשרפת עם הטמאה בפסח - ואפילו היא תרומה טהורה, והא ודאי ר' יוסי קאמר לה, דאי ר' מאיר - אפילו פת מעלייתא שרי, ושמע מינה דמודה ר' יוסי היכא דלאו בת אכילה היא, והוא הדין לפת מעלייתא בשבע שעות.

אי הכי - דר' מאיר מדר' חנינא יליף מאי מודה ר' אליעזר דקאמר ליה ר' יוסי הא קא יליף ר' מאיר מדר' חנינא מהדר ליה איהו מדר' אליעזר ור' יהושע.

הכי קאמר ליה - הא דקא ילפת מדברי חנינא - אינה היא מן המדה, כדמפרש לקמיה ואפילו לר' יהושע נמי, דשמעינן ליה דמיקל טפי גבי חבית, דקאמר יטמאנה ביד - מודה בשריפה בפסח דאין שורפין, דהתם משום הפסד חולין הוא, וכי איכא למימר דמיקל בשריפה - בתלויה וטמאה הוא דאיכא למימר דמיקל, כדשמענן ליה גבי חבית שנולד לה ספק טומאה דאמר יגלנה, ותנא גרמא, והוא הדין בידיים, אבל בטהורה - ליכא למימר דמיקל.

אי הכי - דר' מאיר מדר' חנינא יליף, אמאי אינה היא המדה, מדה ומדה היא, דהא בשש איכא איסורא דרבנן על הטהורה, כי התם דאיכא טומאה דרבנן, והא ר' יוסי לא שני ליה בין שם טומאה לשם איסור, דהא אמרת דמודה ר' יוסי בשבע - הואיל ואיכא איסור דאורייתא, ואף על פי דליכא עליה שם טומאה, אלמא לא שני ליה, וכיון דלא שני ליה - שפיר יליף ר' מאיר מדברי חנינא, דאמר דמטמינן טומאה מדרבנן בטומאה דאורייתא, הכא נמי מטמינן איסור דרבנן בטמא טומאה דאורייתא.

אמר ר' ירמיה הכא - בבשר שנטמא בוולד הטומאה דקתני - כגון שנטמא במשקין שנטמאו בשרץ.

ואדא ר' מאיר לטעמיה - דאמר: משקין אין מטמינן אחרים, ואפילו אוכלין, אלא מדרבנן, והוה ליה מדאורייתא טהור מעליא, ושרפי ליה בהדי בשר שנטמא באב הטומאה דטמא מדאורייתא, וגבי תרומה טהורה בשש, דאיכא נמי איסור דרבנן עלה - לא שנא.

ור' יוסי לטעמיה - דמשקין טימאוהו לבשר זה מדאורייתא, הלכך אינה היא מן המדה, דטמא וטמא הוא, ולר' ירמיה איכא לאקשוויי, אם כן בין לר' מאיר בין לר' יוסי מאי מוסיפין לו טומאתו קא מסהיד ר' חנינא מעיקרא בראשון נגע והוה ליה שני, והשתא נמי בהדי ראשון שרפינן להו, ונראה בעיני, דר' ירמיה אוולד וולד דקאמר ר' יהודה סמך, ולא חש למידק כולי האי, ונקט מילתיה בתר לישנא דמתניתין, דתני בוולד הטומאה, ולעולם בבשר שנטמא במשקין, שנטמא בכלי, שנטמא בשרץ, דהוה להו משקין שניים והוא שלישי, ואשמעינן דשלישי מותר לעשותו שני, ואבתי איכא לאקשוויי: סוף סוף, כיון דאין אוכל מטמא אוכל אלא מדרבנן, מאי קא מהני ליה האי בשר ראשון לבשר שלישי, אי לשווייה שני מדרבנן - מעיקרא נמי שני מדרבנן הוה, דאילו משקין שנגע בהן תחלה - היו מדרבנן, דהא נגע בראשון, ואפי' על ידי שני הן נעשין תחלה, אלא על כרחך ר' ירמיה כרב אדא או כאביי סבירא ליה, דאמרי קדשים עושין טומאה כיוצא בהן, ואשמעינן ר' חנינא דשני דרבנן עבדין ליה שני דאורייתא, ולר' מאיר שמעינן מינה דשני דרבנן דהוה טהור מעליא דאורייתא - מותר לעשותו שני דאורייתא, והוא הדין לתרומה טהורה שנשרפת עם הטמאה ולר' יוסי אשמעינן דשני דרבנן דהוה שלישי דאורייתא - עבדין שני דאורייתא, הלכך אינה היא מן המדה, ורבינא דאית ליה מקרא מלא דבר הכתוב - לא סבירא ליה דר' ירמיה, ומוקי לה לתוספת טומאה דרבנן דמתניתין כדאוקימנא ברישא, ומאי מדבריהן - מדברי ר' אליעזר ור' יהושע.